

KARIN
SMIRNOFF

Milénium 08
inspirováno sérií
Stiega Larssona

DÍVKA V
RÝSÍCH
DRÁPECH

≡ KNIHA ZLÍN

Dívka v rysích drápech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Karin Smirnoff

Dívka v rysích drápech – e-kniha

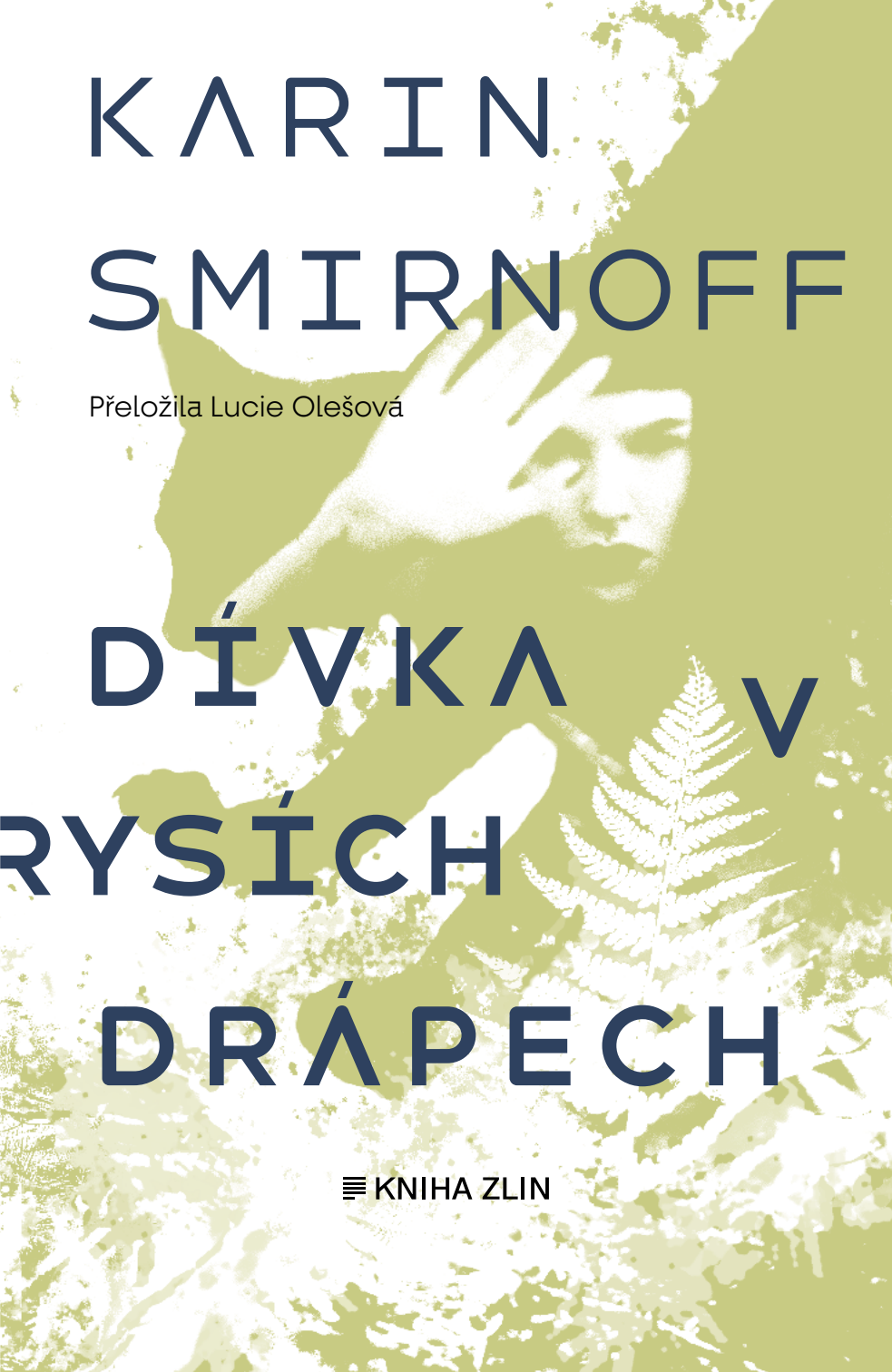
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Karin Smirnoff
Dívka v rysích drápech

KARIN
SMIRNOFF

Přeložila Lucie Olešová

DÍVKA V
RYSÍCH
DRÁPECH

≡ KNIHA ZLIN

Takto nám též vyprávěli,
pověst se již začíná:
V dálce, blízko hvězdy jitřní,
v západ od měsíce, slunce,
stříbrozlatý kámen, skály,
obětiště, kámen ohňů,
zlato září, v třpytu stříbro,
v moři sníh hor odráží se,
slunce, měsíce i hvězdy
směvavou tvář vyjevují.

(Anders Fjellner, 1849, úryvek ze sámského eposu Synové slunce.
Překlad Michal Kovář, 2025)

V PEKLE MAJÍ vyhrazeno zvláštní místo pro ředitele a investory. Pro muže s blánou mezi prsty na nohou a s pažemi schopnými letu.

Vždycky odletí jako stěhovaví ptáci, když se změní počasí, ale místo nich přiletí jiní. Takoví, co se nezaleknou chladu a vykasají si rukávy, i když kolem nich kvílí sněhová bouře.

Hledají zrnka peněz. Velkých peněz. Jinak by se do takového nečasu nevydávali.

Přikládají ucho k hlušině jako věštcí a říkají „tady“. *Tady se ukrývá bohatství tak ohromné, že mu nikdo nedokáže odolat.*

Když zábava skončí. Když žíla vyschne nebo spadnou ceny kovů. Oni nemusí stát před plně obsazenou firemní jídelnou a tvrdit, že doba je zlá. Na špinavou práci mají celé personální oddělení. Sami jsou už dávno za horami. Daleko od otrávených pramenů a kontaminované půdy, daleko od nezaměstnaných horníků, jejichž plíce vdechovaly kamenný prach, azbest a naftové výpary.

Takoví ředitelé a investoři už tou dobou míří k novým místům, k jiným horám. Pod jinými názvy firem.

Mají nový management a nové svazky bankovek, jimiž mávají politikům před nosem, a všichni je vítají jako hrdiny.

Právě oni totiž zaručeně pozvednou řídce obydlené oblasti do hospodářských výšin, vytvoří nová pracovní místa a vdechnou lidem víru v budoucnost.

JE NOC. TEPLOTA klesla několik stupňů pod nulu, i když květen je v plném proudu. Zmrzlá tráva v lese mu křupe pod nohama.

Jeho cíl leží pár set metrů proti proudu řeky Njakkaure, té, která protéká okolo uzavřeného gasskaského dolu neboli Díry, jak mu místní přezdívali.

Měsíc jasně září a osvětluje obrysy budov i hromady hlušiny a krajina kolem dolu vypadá jako opuštěná alpská vesnička. Až na Díru ze svého místa nevidí, ale to ani není jeho záměrem.

Tělo mu rozechvívá lehká nervozita, ale vždyť není žádné neopeřené kuře. Dobře ví, co dělá. Jenom si nejdřív trochu odpočine. Stáhne si batoh z ramenou, rozloží stoličku a vyloví termosku.

Vypije dva hrnky a vrátí se mu síla. Pulz má klidný. Vzduch je svěží.

Z úkrytu pod stromem vytáhne kánoi, která tam leží už od loňska. Moc často ji nevyužívá. Vlastně v ní jel jenom jednou. Prohlédne dno, jestli v něm nejsou praskliny. Odtáhne kánoi k vodě a přiváže ji ke stromu. Při té námaze se opět zadýchá.

Voda okolo trupu jemně bublá. Odrazí se pádlem od břehu. Teď se může nechat asi dvě stě metrů poklidně unášet proudem až k mostu.

Most přes řeku prý pochází z osmnáctého století. Když se v dole někdy koncem čtyřicátých let dvacátého století začalo těžit, most přestavěli do současné podoby. Zpevnili ho železnými traverzami, ukutými tak, aby unesly tíhu plně naložených vozů, jež vozily železnou rudu na pobřeží. Pod traverzami vykukují původní kameny starého mostu. Dokonale utvářené kusy žuly jsou seskládané jako puzzle, je to stavba z časů, kdy krása měla svou hodnotu.

Zastaví kánoi. Pomalu, aby neztratil rovnováhu, zavěsí batoh za popruh na rezavé železné oko a několikrát ho pro jistotu omotá kovovým drátem. Drát by měl udržet dvanáct kilo. Určitě udrží i sto dvanáct.

Sestrojit bombu umí i desetileté dítě z gangu. Nejspíš však nemá dostatečné znalosti o síle výbuchu v závislosti na množství trhavin. Nebezpečná zóna jednoho gramu trhavin je dvacet metrů. Jeho nálož je naddimenzovaná, protože ji použije v otevřeném prostoru. V místnosti, autě nebo jiném uzavřeném prostoru je bomba účinnější. A on chce mít jistotu, že most skutečně vyletí do vzduchu.

Moc by si přál stát opodál a sledovat to, ale tohle přání si už vyhnal z hlavy. Technicky vzato by nevadilo, kdyby ho bomba zabila. Jeho život stejně spěje k závěru. Ale pořád ještě má seznam věcí, které si chce odškrtnout, než se nebesa otevrou jeho duši.

Zvedne ruku a čelovkou si posvítí na hodinky. Tři dvacet. Ještě párkrát zabere pádlem, aby nabral rychlost, a pak

už se nechá unášet ledovou jarní vodou, dokud most za ním nezmizí z dohledu.

Pak kanoi opět ukryje pod stromem. Napadne ho, že by bylo vhodné přikrýt ji pár větvemi, ale už mu nezbývají síly. Na posledním úseku cesty k autu si musí několikrát odpočinout. Jeho dech už nesyčí. Pomalu slábne.

Chladivé povlečení na zpoceném těle. Ranní noviny a další šálek kávy. Natře se polštáře pod zády a vezme do ruky telefon na kredit.

Čtvrt na pět je ideální čas, kdy by se Gasskasané měli probudit do buráčení další světové války. Jeho vlastní války. Odloží telefon. Otočí se ke zdi a naslouchá vzdálenému hlubokému zahřmění ohromného výbuchu.

Škoda kvalitní termosky, to je poslední myšlenka, která mu před usnutím proletí hlavou.

Spal však vůbec? Bolest se vrátila.

Na okamžik si myslel, že je volný. Jeho pozornost se přesunula jinam, rozjařil se a píchání v zádech zesláblo. Kašel se stáhl a schoulil jako nasycený kocour.

Ted' se v jeho nitru rozšklebila nová rána. Po patnácti minutách se dokáže došourat na toaletu. Vymočí se, a když už v koupelně je, tak se oholí – nikdy nebyl žádný šupák –, uvaří si další konvici kávy a čeká na sedmou hodinu, na místní ranní zpravodajství.

Dnes o čtvrt na pět ráno došlo k explozi, která byla slyšet a cítit v téměř celém Gasskasu. Výbuch podle policie způsobila velmi silná výbušnina, která mimo jiné poškodila most přes řeku Njakkau, dříve používaný pro odvoz rudy z gasskaského dolu.

„Aktuálně celou oblast pročesáváme a snažíme se mimo jiné zjistit, zda někdo nepřišel k úrazu. Incident je klasifikován jako obecná škoda s ohrožením veřejnosti, dokud vyšetřovatelé nezjistí, co explozi způsobilo,“ oznámil Hans Faste z gasskaského Oddělení pro vyšetřování závažných trestných činů.

Tak to je dobrý začátek, pomyslí si muž a dál pročítá webové stránky novin *Gaskassen*. Navzdory okolnostem to přece jen bude fajn den.

ČÍ TO BYL NÁPAD?

Svalin. A napadl ji hned z několika důvodů.

První: Ester Södergranová je v *Gaskassenu* nová a pátrá po zajímavém tématu. Druhý: Svala Hiraková je v redakci na dvoutýdenní školní praxi a pomáhá jí. Třetí: Lisbeth Salanderová jí k Vánocům poslala jako dárek dron.

„Nevíš o nějakých opuštěných budovách?“ zeptá se Ester. „Můžeme do sobotního vydání napsat článek o místech, kde straší.“

„Takových domů je tady spousta, ale jestli někde straší, to nevím,“ odpoví Svala.

Sestaví seznam. Z mnoha míst vyberou ta nejsenzačnější. V oblastech, jako je Gasskas, bývá nepoužívaných budov požehnaně. Většinou to jsou prosté chalupy a staré roubenky, které zůstaly prázdné z různých důvodů: majitel bez dědiců, spor o dědictví nebo poloha u frekventované silnice, což dřív bylo praktické, ale Holanďanům na dovolené se to teď těžko prodává.

Poslední budova na jejich seznamu je místní sanatorium.

Jako jiná sanatoria stojí i tohle mimo město, na kopci s krásným výhledem na jezero.

„Na rozdíl od podobného zařízení v nedalekém Sandträsku, které fungovalo padesát let a prošlo jím na třicet tisíc pacientů, sehrálo sanatorium v Gasskasu v dějinách švédského lékařství málo významnou roli.“

Svala googlí a nahlas předčítá.

„Sanatorium s kapacitou třicet pacientů bylo postaveno roku 1945 za účelem odlehčit přeplněnému sanatoriu v Sandträsku během vlny uprchlíků s tuberkulózou. V roce 1963 odtamtud byli odvezeni poslední pacienti. Následně byla budova využívána mimo jiné jako zařízení pro narkomany nebo ubytovna pro uprchlíky během války na Balkáně. Od počátku tisíciletí je sanatorium prázdné. Kvůli odlehlé poloze a zanedbané údržbě se aktuálně uvažuje o jeho demolici.“

„Ten článek museli napsat ještě před rokem 2021, tehdy totiž sanatorium někdo koupil. Rovnou tam zajedeme. Jestli poblíž někoho potkáme, jediné dobře. Třeba nám prozradí, jestli tam straší,“ prohlásí Ester, ale nevstává. Dál píše.

Svala pozoruje její vážný profil, zamyšlený výraz a pohled upřený kamsi daleko.

Během týdnů na stáži mezi nimi vzniklo přátelství. *Jako sestra*, pomyslí si Svala. Ester je jako starší ségra, s kterou si můžu pokecat, zasmát se. Která mi naslouchá a odpovídá bez sarkasmu nebo dospělácké povýšenosti. Která mi večer posílá esemesky s dotazem, jak se mám. Která se mi svěruje, která mi pomáhá.

Svala se horlivě učí všechno, k čemu se dostane. Vymýšlí nadpisy, sestavuje perexy. Spojuje slova do úsporného formátu novinových článků.

„Do háje, Svala, já sice umím psát, ale ty... ty s těmi slovy úplně kouzlíš!“ vykřikne občas Ester.

Ale nejvíc si vychutnává to ostatní. Esteřiny hlášky jako: „Ty vado, Svalo, podívej se, jak jsem tě teď vyfotila, vidíš, jak seš nádherná?“ Housenka se začíná proměňovat v motýla.

Na Svalině vzezření, na tom, jak se na ni dívají oči jiných, se něco změnilo. Už není neviditelná.

Svala s Ester jedou podle navigace skrz vesnice, podél jezer a přes kopce, až dojedou k cíli své cesty.

Je tam i cedule. Dokonce dvě cedule. Jedna starší s názvem sanatoria a jedna modernější, která návštěvníky informuje, že jde o soukromý areál pod dohledem kamer. Silnice je navíc zahrazená závorou.

„Co budeme dělat?“ zeptá se Svala.

„Zaparkujeme a půjdeme pěšky.“

Kdysi pompézní dvůr před sanatoriem, uprostřed s kruhovým záhonem, s nakrátko ostříhanými jeřabinami a fontánou vypadá stejně opuštěně jako budova samotná. Žádná vozidla, žádní lidé, žádné známky života. Dlouhé zimy zlomily starou břízu. I stožár na vlajku. Ve stínu dosud leží zbytky sněhových závějí.

„Ani noha,“ oznámí Svala.

„Ale komárů o to víc,“ konstatuje Ester a ožene se.

Svale sedne na paži komár. Dovolí mu napít se do sytosti.

„Ti komáři, co teď lítají, jsou samičky, co přežily zimu,“ řekne. „Určitě mají velký hlad.“

„Tak ještě že se můžou krmit na svých zvířecích kámoších,“ odvětí Ester a několik komárů zaplácně.

Zalomcují zamčenými dveřmi, dojdou až za roh sanatoria, ale žádný jiný vchod neobjeví. Občas mají dojem, že

se zevnitř něco ozývá. Ale když se zastaví a zaposlouchají, neslyší nic než ticho. Kromě zvuků přírody.

Jdou dál, k zadní straně budovy. Sklo v okenních rámech v přízemí tam nahradila prkna. Na několika místech opadala omítka.

„To se nám budou těžko hledat strašidla, když se ani nedostaneme dovnitř. Buď na to kašleme, nebo seženeme někoho, kdo nám odemkne,“ prohlásí Ester a zastaví se. „Slyšíš to? Auto, že jo? Asi by nás neměli vidět. Přece jenom to je soukromý pozemek.“

Rozběhnou se zpátky do lesa. Zastaví se až v místě, kde se příjezdová lesní cesta mění v silnici.

Mezi stromy vidí své novinářské auto. A u něj stojí muž a mluví do telefonu.

Na té situaci vlastně není nic zvláštního, ne doopravdy. Ester přeskočí příkop a vykročí za mužem u závory.

„Dobrý den,“ zavolá z dálky. „Mám to auto posunout?“

Odpověď Svala neslyší. Čeká za stromem, dokud se muž nevzdálí.

3

„JÁ FURT NECHÁPU, proč byl tak nepříjemný,“ prohodí Ester o pár dní později, když si se Svalou prohlíží fotografie různých strašidelných domů, které pořídily. „Vždyť jsme si tu barabiznu ani nestihly vyfotit. Možná bychom tam měly zajet znovu.“

Svala to vidí jinak. „Nepříjemný“ není to správné slovo.

Dosud o tom Ester nic neřekla. Ne že by v onom muži poznala někoho konkrétního, ale to není podstatné. Byl to stejný typ. Chlap jako FotrPeder, její nevlastní otec a lúžr, který se vyžíval v tom, že ze sebe dělal drsného gangstera.

Svala se v duchu omluví vyhynulým druhům za takové přirovnání, ale FotrPeder je jako troglodyt a tamten muž je jako neandertálec. Ten, kdo FotruPederovi dává práci. *Dával*, opraví se v duchu. Aspoň tenhle hajzl je už mimo hru. Jenže jemu podobných je bohužel dost a dost. Na Svalině seznamu pořád zbývají jména bez konkrétních kroků, ale i kroky bez konkrétních jmen. Lidé, kteří přímo či nepřímo způsobili smrt její mámy. Svala rýsuje podle pravítka rovné čáry, zaškrtává okýnka ve sloupcích. Z pěti možných okýnek jsou podstatná dvě: *Žije* a *Po smrti*.

Nad neandertálci jsou další. Lidoopi, ležérní saka, pečetoní prsteny. Nejvýš v celé hierarchii stojí obleky. Ti, kteří se integrovali do společnosti a díky kapitálu naskočili do průmyslového vlaku budoucnosti. Ti, kteří se dnes účastní různých debat nebo se vyjadřují v novinách o důležitosti meritokracie – že menšiny, původní obyvatelé, ekoaktivisté a další kverulanti nesmějí stát v cestě těm, kteří vědí, jak by se Švédsko mělo rozvíjet.

Vtom Svala dostane nápad a poví Ester o dronu, který jí Lisbeth Salanderová poslala spolu s rýmovaným vánočním vzkazem:

Pro Svalu od tety. Hodí se na špionážní lety.

Svala navrhne, že fotky z ptačí perspektivy budou vypadat skvěle, hlavně za stmívání, a Ester to nadchne.

„Podle starších článků o tom sanatoriu určitě něco sepišu. Nebo zavolám Elině.“

„Elině Bångové?“

„Přesně té. Věštkyň z Močálu osamění, tak si teď říká. Dobré umělecké jméno.“

Tentokrát zajedou na lesní cestu několik kilometrů západně od sanatoria. Chtějí projít okolo budovy a vystoupat na vrchol přilehlého kopce.

„Fakt doufám, že to za tu námahu bude stát. Už jsi to zkoušela pouštět, že jo?“ zeptá se Ester zadýchaně při výšlapu.

Zkoušela, ale jenom doma na dvoře. Ovládání dronu sice ještě nemá v malíčku, ale článek jde do tisku už zítra. Z kopce je na sanatorium volný výhled; dobrý předpoklad pro to, aby dron poslouchal. Protože jestli dron ztratí signál, zřítí se.

Jinak jim situace přeje. Nad střechou sanatoria září jako zlatá kupole poslední paprsky slunce a vrhají na tmavou zem strašidelné stíny. Svala by mohla začít vyprávět o přítomnosti mrtvých, o energii, která z vesmíru už nikdy nezmižít, ale radši mlčí. Tak blízko si s Ester ještě nejsou.

Dron vzlétne. Bzučící hmyz letí k cíli.

Svala ho nechá rychle obletět celou budovu a přivolá ho zpět na kopec.

Přítomnost mrtvých je jedna věc.

Živí jsou mnohem horší.

Když Ester navrhne, aby zkusily jít k sanatoriu blíž, Svala odmítne. Opuštěné domy nemívají bezpečnostní kamery ani mříže za zabeđenými okny. Ale tady uvnitř někdo je.

„Musím domů, slíbila jsem, že dám nažrat psům. Strýcové dneska nejsou doma.“

Projedou Gasskasem a Ester ji doveze až domů na Björkavan. Svala se zastaví u kotce a vezme si k sobě nahoru Kallaka. Kallak je z jejich psů největší a nejmilejší. Lehne si jí k nohám. Když Svala doma osamí, stáhne fotky z paměťové karty a uloží je do počítače. Vybere dvě, které by se daly použít v článku, a otevře je ve Photoshopu.

Ze země není vidět, že sanatorium má střešní okna. Obraz není moc ostrý. Až při maximálním zvětšení dokáže Svala rozlišit lidské postavy.

Zaklapne počítač. Chvilí zírání ven, na dvůr na Björkavanu. Její život se v mnoha ohledech zlepšil. Od podzimu bydlí u svých strýců, v domě, kde strávila dětství Máma-Märta. Dostala její pokoj, spí v její posteli. V noci se chodí ven dívat na hvězdy, na polární záři, na měsíc a na stíny

poletující přes dvůr. Ničeho se nebojí, ale spoustu toho postrádá.

Ze začátku to pro ni představovalo útěchu. Svala zavolala, MámaMärta odpověděla. Teď je to naopak. Svala většinou neodpovídá. MámaMärta je žal, který se musí trávit po malých soustech. Snadno totiž uvázne v krku.

Je sice už pozdě, ale Ester ještě nespí. Zvedne to hned, jako by na ten telefonát čekala.

„Fotky jsou bohužel moc rozmazané,“ oznámí Svala. „Budeš muset použít nějakou ilustraci.“

Slyší, že Ester píše. Zeptá se jí, co dělá.

„Je to divný,“ řekne Ester, „ale to sanatorium vlastní firma Mimer Mining.“

Svala se zeptá, co je zač.

Ester chvíli píše a pak naskočí odpověď.

„Její dceřiná firma je Sveagrup AB, která dostala povolení ke zkušebnímu vrtu v novém dole. Jestli ten barák vyhodíme do vzduchu, možná žádný nový důl nebude. Hele, dělám si srandu. Ale je to zajímavý, že jo?“

„Jak jsi to zjistila?“ zeptá se Svala.

„Od Anteho. To je kámoš. Studuje nějaký nerdský technický obor v Luleå a je skvělý hacker. Mimochodem, jdeš zítra na poradu? A nezapomeň náš prapor, potřebujeme ho na sobotu. Můžeme pak zajít na pizzu, jestli budeš mít chuť. Mám takový nápad a chci ho s tebou probrat. Nebude to zrovna snadný, ale... no, to ti řeknu zítra. Tak dobrou, vlaštovičko.“

Vlaštovičko. Svala pocítí u srdce cosi měkkého a hřejivého.

„Tobě taky,“ řekne.

Porada u Petry v 18.00. Všichni přijďte.

ZPRÁVA VE SKUPINOVÉM chatu. Nemá smysl jezdit předtím domů. Svala se usadí v odlehlé části gasskaské knihovny, vytáhne zápisník a přečte si svůj nejnovější text. Ze začátku k ní přicházela pouze jednotlivá slova, která skládala do řádků, z nichž tak vznikaly básně. Nyní objevuje celé věty, které sestavuje do příběhů. Každý příběh má jméno. Nikdo je nečte. A nikdo je nejspíš ani nikdy číst nebude. Svala své zápisky bere jako jakousi pojistku. Jako svědectví ze svého života.

Čekají do čtvrt na sedm. Pijí čaj a chroupají sušenky. Kromě obvyklého osazenstva přišli tři noví lidi, ale Ester Södergranová pořád nikde. Svala se podívá na mobil. Žádná esemeska.

„Nemohl by jí někdo zavolat?“ zeptá se Petra a dolije čaj do konvice.

Ester to stále nebere, a tak Petra zahájí poradou.

„Jak vidíte, máme novou posilu. Simona a Leviho jste už potkali v kavárně, tak se můžete představit sami, pánové.“

Levi Grundström se spokojí s pozdravem a jménem. Pak dodá, že je jenom starý chlap, podle kterého odvádějí

dobrou práci. Tak by možná mohl něčím přispět, i když moc neví čím. Ještě než Levi domluví, vstane druhý jmenovaný muž. Rozhlédne se, jako by chtěl udělat na všechny dojem, a pohledem se zastaví u Svaly.

„Takže, já jsem Simon a loni jsem se přestěhoval zpátky domů. Studuju energetické inženýrství v Luleå. Vzdělání vidím jako možnou cestu k průniku do srdce průmyslu. Doufám, že vám moje znalosti budou k užitku. Můj osobní názor je takový, že musíme sabotovat kapitalisty, kteří ničí naši přírodu, a to tak, že budeme vytvářet odpor. I fyzický, pokud to bude nutné.“

Posadí se a sklídí spontánní potlesk. Někdo všem doli-je čaj. Svala jim rozumí, Petře a ostatním. Chápe, proč ho hladí obdivnými pohledy po hnědých loknách. Simon není pouze pohledný, je vyloženě atraktivní. Je jakýsi přirozený vůdce, který je ze školek dostane do zasedacích místností. Když na ní opět utkví pohledem, Svala neuhne. Vidí v něm spřízněnou duši.

„Jako první máme na programu víkendovou demonstraci,“ pokračuje Petra. „Jak jsme se minule shodli, musíme udělat něco víc než přivázat se ke stromům a rozvěsit transparenty. Dokonce ani novináře už nebaví tam chodit. A nás vlastně taky ne.“

„Můžu něco říct?“ přeruší ji Simon.

Tentokrát zůstane sedět.

„Ohledně toho nového dolu odvádíte výtečnou práci. Díky vašim protestům se k Sámům obrací pohled celého světa, a nejen kvůli sobím pastvinám. Tahle válka není prohraná. Ale než se rozběhne samotná příprava těžby, navrhuju, abyste se mezitím zaměřili na starý gassaský důl.“

„Na Díru?“ podívá se někdo.

„Přesně tak. U Díry se děje spousta věcí. V hromadách hlušiny i pod zemí je očividně množství nevyužitých zdrojů. Pokud chtějí starý důl znovu otevřít, tak proti tomu opravdu musíme protestovat. Celá ta oblast je pro životní prostředí jako tikající bomba.“

„Souhlasím,“ přitaká Levi Grundström. „Už dost toho bláznovství. Musí gasskaský důl lépe zasanovat, ne jeho stav ještě zhoršit novou těžbou.“

Svala poslouchá a v duchu si sestavuje odpověď. Všichni tady jsou starší než ona. Věnují se tomu déle. Svala je jako pískle, které se teprve učí létat.

„Není ale dobře, že chtějí využít zdroje, které tam už jsou?“ namítne a zapře se nohama o podlahu. „Není to lepší než otevírat nové doly?“

Simon se na ni podívá jako rodič na naivní dítě.

„Ano, k téhle myšlence to svádí, ale i staré doly potřebují novou infrastrukturu. Dnes ráno nás všechny probudil výbuch u toho mostu. Bez mostu nebudou rudu vozit vlaky. Teď se bude muset ruda vozit po silnicích. Na to jsou potřeba lepší silnice, hustší síť. V den, kdy bude infrastruktura vybudovaná, bude možné otevřít zase další doly. Jinými slovy, Dírou to neskončí, nýbrž začne. Nebo co myslíte? Byl to vlastně geniální tah, vyhodit ten most do vzduchu, ne?“

V místnosti se rozhostí ticho.

Členové skupiny, devět lidí minus Simon, si vymění pohledy. *Udělal to snad on?*

„Co navrhuješ?“ otáže se Petra nakonec.

„Možná to bude znít trochu extrémně, ale představte si tohle. V principu bychom mohli vyhodit do vzduchu všechno,

co přímo nebo nepřímo ohrožuje klima, přírodu nebo nás lidi. Ale takové útoky jsou výjimečné. Nikdo nechce riskovat. Vezměte si třeba továrnu na baterie v Skellefteå. Vážně si myslíte, že mají přehled o každém dělníkovi ve fabrice, o každém tesaři, elektrikáři nebo řemeslníkovi, co tamtudy projde? Plno lidí tam dělá ve švarcsystému, a navíc mají neskutečnou fluktuaci.“

„Tím chceš říct, že máme tu továrnu vyhodit do vzduchu?“ zeptá se Petra.

To Simon netvrdí. Alespoň ne teď.

„V to doufám,“ prohlásí Petra a Simon na ni vrhne podrážděný pohled. „Já si samozřejmě také myslím, že musíme dělat víc, než děláme dnes,“ pokračuje, „ale žádných explozí se účastnit nehodlám. Mohli by zemřít nevinní lidi. My nejsme žádná skupina Baader-Meinhofová.“

Po poradě vyjdou na ulici.

Svala a Levi Grundström míří stejným směrem. Levi při chůzi vrávorá. Vypadá, že trpí bolestmi. Svala ho vezme za loket.

„Děsný náledí,“ prohlásí. „Přitom už je květen.“

Za nimi kráčí Simon. Pomalu je dožene. Zeptá se Svaly, jestli už jde domů. Levi se vydá jiným směrem.

„Hodím tě domů,“ nabídne se Simon. S tebou pojedu kamkoli, pomyslí si Svala a odpoví, že se klidně projde. Naposledy se rozhlédne, jestli někde neuvidí Ester. Na pizzu očividně také zapomněla.

„Nasedej,“ řekne Simon a rozjede se na Björkavan, jak se říká zadní straně Březové hory za meandrem řeky, než začnou peřeje.

Nad volantem visí vonný stromeček. Kožené sedačky jsou jako led. Simon zapne rádio a kolem se začne míhat krajina, rozmazaná a bez konce.

„Jak víš, kde bydlím?“ zeptá se Svala pro jistotu.

„Já vím skoro všechno,“ mrkne na ni Simon. „Ne, dělám si srandu. Zeptal jsem se Petry.“

Vjede na nájezd k domu. Dvůr ozařuje měsíc. V kuchyni se svítí. Svala položí ruku na kliku.

Kallak štěká a fena vyje.

Svala řekne, že už teda půjde, díky za svezení.

„Jsi něčím výjimečná,“ pronese Simon.

Svala neví, co na to říct.

„Jsi jako dospělá, a přitom tak mladinká. Kolik ti je? Šestnáct, sedmnáct?“

„Za pár dní mi bude čtrnáct,“ řekne Svala a zesílí rádio.

Můj táta astronaut býval,

to jsem odjakživa slýchal.

Můj táta odešel brzy,

teď žije na Měsíci.

„Kdo byli Baader a Meinhoferová?“ zeptá se Svala.

„Založili Frakci Rudé armády. To byla německá organizace radikální levice, jejíž členové byli připraveni položit za své přesvědčení životy svoje i jiných. Byli trochu jako ty a já. Nebo ty bys radši objímala stromy a mávala vlajkami?“

Položí svou ruku na její. Svala neví, jestli má ucuknout. Neví, jestli by kvůli tomu o něco nepřišla. Nebo něčemu neunikla.

„Každopádně se v sobotu uvidíme,“ řekne Simon. „Má ještě někdo kromě mě auto?“

„Já,“ řekne rychle Svala. „Teda... jo, mám auto.“

V šeru nevidí, jak se Simon tváří. Nejspíš si myslí, že je směšná. Malá třináctiletá buchtá, která chce imponovat dospělému muži.

„Dobře,“ řekne Simon. „Určitě se nám bude hodit. Zítra ti zavolám.“

Strýc před ni postaví jídlo. Zeptá se jí, kde byla.

Svala sní ohřáté knedlíky plněné masem a řekne, co se zhruba odehrálo.

Strýc ji požádá, aby mu řekla, kdyby se něco dělo. Zeptá se, kdo ji přivezl domů.

Ten Simon, pomyslí si Svala a zhasne. V duchu ho vidí. Jak pohybuje rukama, když mluví. Jak se na ni dívá. Jak mu vlasy spadají do čela.

Znovu rozsvítí a dopíše rozepsaný text. Složí papír do malinkého čtverečku a schová ho do opice, svého plyšového trezoru.

Zítra ti zavolám.

JESTLI V ŽIVOTĚ jednaosmdesátiletého Kurta Vikströma existuje něco pozitivního, tak možná to, že pozdní jaro konečně přineslo trochu tepla. Zima byla dlouhá a krutá. Skoro jako by příroda chtěla, aby umrzl.

Chvíli spal. Teď otevře dveře od auta a pomalu se vyškrábe ven. Tělem se mu rozlévá bolest. Nejhorší je pravá noha.

Za pár hodin si bude vychutnávat jediné teplé jídlo dne. Odjede do města, na benzince si zajde na záchod a zaparkuje u Městského hotelu neboli Měšťanu, jak se mu tady přezdívá.

Blížící se podzim o sobě už dává vědět, i když zima teprve nedávno povolila své sevření.

„Snížíme daň z pohonných hmot, aby si obyčejní lidé mohli dovolit dojíždět autem do práce. Klimatická změna není nic než sociálnědemokratický mýtus. Naši senioři si zaslouží, aby se měli minimálně stejně dobře jako vězni a imigranti. Musíme upřednostnit kvalitu péče o švédské občany před příspěvky pro uprchlíky.“

Přátelé Švédska tleskají a Kurt nadává.

„Zkurvení neonacisti,“ zamumlá a zakopne. Měl by mít hůl. Nebo ideálně chodítko.

Po své obvyklé trase mezi odpadkovými koši na pěší zóně se šourá pomaleji než jindy a výdělek je chabý. Z osmi plechovek a dvou půllitrových lahví nikdo nezbohatne. Ne-naplní tím ani nádrž auta, ani hladový žaludek. Ale Kurt takhle neuvažuje.

Do tašky na kolečkách si strká věci. Co ostatní považují za odpad, jsou v jeho očích poklady a on je pečlivě ukládá do tašky. Plní tašku až po okraj, dokud není zaplněná a ne-nastane čas vrátit se do auta.

Pokutu za parkování odloží do přihrádky k dalším pokutám. Dnešní nálezy nacpe do igelitky a tu pečlivě ulo-ží mezi ostatní igelitky, kterými už zaplnil kufr i sedadla. Nechal jenom malý dolík na místě řidiče, veliký tak akorát pro jeho tělo.

Za běžného dne se Kurt zvládne třikrát otočit mezi cen-trem a uzavřenou skládkou, která je teď jeho domovem, ale dneska ne. Dneska je unavený. Večer se zešeří, ale noc nikdy nenastane. Slunce, které se za poslední půlrok téměř nedotklo obzoru, je celé rozdivočené. Pár neklidných hodin předstírá šero a potom opět zahoří životem.

Možná Kurt na chvílku usnul, ukolébán příjemným teplem, které vytvářejí bakterie a červi prožírající obsah igelitek. Ale zvuk auta, které přijíždí k němu na kopec, ho dokonale probudí.

Auto zaparkoval za kontejnerem. Kdysi tam byla kan-celář. V té kanceláři pracoval předák. Je to už dávno. Pro Kurta Vikströma skoro jako včera.

Kurtovo auto je stejně vyžilé jako Kurt. Své nejlepší dny má za sebou. Splývá s dalším harampádím, které sem lidé navozili i přes cedule se zákazem. Kurt rychle zacvakne

zámky na předních dveřích, sesune se co nejniž a hlavu si zakryje několika taškami.

„Dobrá kára.“

Hlas je mladý a překypuje sebevědomím. Někdo kopne do plechu. Zacloumá dveřmi.

„Ser na auto. Vytáhni ji ven, ať to máme z krku.“

„Snad se nejdřív pobavíme, ne?“

Nejdřív? Kurtovi schoulenému pod igelitkami se sevře hrud.

„Chceme si s tebou jenom popovídat,“ řekne první hlas, když dívka začne protestovat.

A hlasy se smějí. Teď se opravdu baví. Vždyť je přece pátek. Chtějí ji jenom trochu vystrašit. Vyděšený holky chutnají nejlíp. Ha ha. Nechají si všechno bez protestů líbit a tahle také neprotestuje. Poslušně je následuje, nohy vleče za sebou a silné paže mladíků ji drží za ramena.

Kurta napadne, že by měl, ale jen možná, učinit přítrž tomu, co se tady teď odehrává. Zachovat se zodpovědně. Vrátit čas. Napravit to. Ale neudělá nic. Jako vždycky neudělá nic. Jenom nadzvedne tašku a poslouchá, jak se hlasy vzdalují. Natáhne se, aby viděl. Vtom pochopí, kam mají namířeno. Při sanaci dolu se kdysi propadla zem. Okolo srázu pak vztyčili plot.

Sleduje jejich záda. Sleduje, jak dívku postrkují k okraji propasti.

Najednou se mu špatně dýchá. Zašátrá po klíce a o kousíček stáhne okýnko.

Opět k němu dolehnou zvuky. Ruka svírající mu srdce teď bodá jako nůž. Opět si přetáhne tašky přes hlavu, zmizí do svých vnitřních obrazů. Muž, kterým býval. Rodina,

kterou kdysi měl. Dům, kde žili. A teď požár. Cítí kouř, hor-
ko, plameny. Snaží se vyběhnout do patra. Slyší křik. Zavolá
na ně, ať skočí. Sám vycouvá. Přes balkon se dostane ven. Vy-
táhne žebřík. Plameny se šíří z jednoho pokoje do druhého.
Okenní tabule praskne. Vyskočí dítě. Bože, ať je to chlapec.

Když se Kurt probere, je světlo. Nejdřív nemůže najít
tlačítko na odemknutí dveří. Začne panikařit. Rozhazuje
kolem sebe igelitky. Nakonec se mu podaří otevřít a vyku-
tálí se ven na zem.

Vzduch je čistý. Žije. Může dýchat. Jenom močový mě-
chýř ho tlačí. Připlíží se k přednímu kolu. Pomalu se na-
přímí.

Byl to snad jenom sen? Není si jistý.

Vydá se ke srážu. Táhne ho to k plotu. Na tělo Kurta Vik-
ströma už dnes není spoleh, ale paměť ho obvykle nezrazuje.
Něco viděl, je si tím skoro jistý, ale nejdřív se musí vyčurat.
Rozepne poklopec a dívá se, jak moč stříká přes strmý okraj.

Úplně dole. Na břicho tam leží tělo, jako by čichalo k prv-
ním jarním květinám.

Noc je zpátky. Kurtovi se zase začne svírat hrud', a když
se pokusí rozběhnout zpět k autu, do nohou ho chytí křeč.
Musí se zastavit, popadnout dech. Třeba jsou ještě tady, tře-
ba se vrací, třeba ho viděli. Jeho myšlenky čerpají sílu z jeho
strachu, paniky. Kurt je svědek. Svědci musí zmizet. Kurt
musí zmizet. Najednou mu vytrysknou slzy, zaplaví ho obra-
zy, které nikdy neztratily na ostroti. Vina a zbabělost, to, že
zavinil smrt ostatních. Dívka u srážu, hořící dítě a v pozadí,
vždycky v bezpečí a v pozadí, on sám.

Auto s vypnutým motorem pomalu sjede z kopce až na
silnici.

Těsně před Gasskasem mu dojde benzin. Volvo Amazon doškytá poslední metry na krajnici.

Vzduch. Potřebuje vzduch.

Zastaví u něj nějaký ohleduplný člověk. Zeptá se, jestli potřebuje pomoc. Položí mu ruku na záda. Stáhne ji, když ucítí zápach.

„Vlci na skládce,“ zasípá Kurt. „Vlci, vlci, vlci...“

Potom Kurt Vikström omdlí.

TO JE TAKOVÁ SVOBODA, nasednout do policejního auta a rozjet se k cíli, který se možná podobá ostatním, ale pokaždé je jiný. Slunce visí vysoko na nebi. Ony stojí na parkovišti. Obracejí tváře vzhůru a nechávají ostré paprsky jarního slunce dopadat na svou pobledlou pleť kancelářských krys.

Svět je nekonečné utrpení plné válek, přírodních katastrof a Švédských demokratů, ale na jeden okamžik je život dokonalý.

„Asi bysme už měly jet,“ navrhne Birna Guðmundurdóttir. „Vsadila bych se, že Faste na nás z kanclu čumí dalekohledem.“

Faste, to je Hans Faste, vedoucí Oddělení pro vyšetřování závažných trestných činů. Lisbeth Salanderová by mu na vizitku s chutí napsala něco jiného.

„Tak mu to dopřej. Ještě dvě minuty,“ řekne Jessica Harnesková. Vypne hrud a jemné sluneční paprsky jí nahřívají bolestivě stažené svaly.

Cink. Do hajzlu. Nevypnula si zvuk na mobilu. Další cink. Než nastoupí do auta, vytáhne z náprsní kapsy jeden ibuprofen a nasucho ho spolkne. Už jenom týden v týhle po-dělaný práci. Pak bude konec.

„Takže, kam jedeme?“ zeptá se, i když Fasteho protivný hlas na ranní poradě dobře slyšela. Nemine jediný den, kdy by nezvažovala, že podá výpověď. Ale má dobré kolegy, třeba Birnu, a také naději na možnou budoucnost.

Prevít Faste jednou odejde do důchodu. Nebo ho třeba sejme zubatá. Jessica nebude truchlit, nehodlá to dokonce ani předstírat. Ve vysílačce zapraská.

„Nejdřív na Černolužnou,“ odpoví Birna a ťukne na displej. „Dřevařská 7b. Volal nějaký Ivar Eriksson, že se od sousedů ozývají divné zvuky.“

Zavolá panu Erikssonovi.

„Dobrý den, co se u vás děje?“

„Ále, nic zvláštního, asi jsem špatně slyšel.“

Birna se ho zeptá, co tedy slyšel, ale muž neodpoví.

„Haló?“ zeptá se. „Haló!“ Jenže Ivar Eriksson to už položil.

Odbočí z Průmyslové ulice do Dřevařské. Birna se na Jessiku nenápadně podívá.

„Nebydlí někde tady tvoje máma?“

„Jo,“ přitaká Jessica. „Ale nejspíš se už odstěhovala. Mám dojem, že mi před pár lety posílala novou adresu.“

„Můžeme ji navštívit, jestli chceš,“ navrhone Birna.

„A proč bych měla chtít?“ odvětlí Jessica a zaparkuje před číslem 7b. „Pojedeme pak na Island navštívit i tvoji mámu, nebo co?“

Vymění si zamračené pohledy a zazvoní u Ivara Erikssona. Potom přejdou vedle k číslu 7a a zazvoní i tam. Tedy, přejdou... Spíš přelezou hromadu krámů naházenou před vchodem. Kusy kuchyňského stolu, rozřezané křeslo, krabice a další odpadky, které někdo vyházel z domu a následně vylepšil pneumatikami a odpadkovými pytli.

Na rozdíl od souseda, který původní dveře vyměnil nebo aspoň znovu natřel, jsou dveře u domu 7a staré, pokroucené a už jen stěží odolávají náporům počasí a zvuků.

„Ty hnusná čubko, já tě zabiju!“ zakřičí kdosi uvnitř a nějaká žena mu odpoví.

„Tak to udělej, ty impotentní kreténe!“

Birna lomcuje zamčenými dveřmi. Nakonec se jí podaří vytvořit malou škvíru a obě se společně zaprou a trhnutím zaberou.

Hlasy jsou někde uvnitř domu, a i když obě volají „haló“ a „polície“, hádka pokračuje se stále stejnou intenzitou.

Nedokážou rozpoznat, co to je za hluk. Jestli to jsou zvuky hlavy narážející do zdi nebo házení předmětů. Nic z toho by je nepřekvapilo. Opilecké hádky jsou pro ně denní chleba. Obzvlášť v pátek po výplatách, což je dnes.

Dvojdomy v Dřevařské a Trámové byly postaveny začátkem sedmdesátých let a mají stejné vnitřní rozvržení. Malá předsíň, dlouhá chodba a z ní dveře vedoucí do dvou ložnic a koupelny. Kuchyň, výklenek na pračku a barový pult, který odděluje kuchyň od obývacího pokoje. Dveře na malou venkovní zahrádku a výhled na celulózku.

I když se někomu podaří zamaskovat původní účel zástavby v okolí Černoluzné, což je blízkost továrny, celulózka se mu připomene, jakmile otevře okno. Pach prostupující celou čtvrtí připomíná shnilé ryby. Obzvlášť když fouká ze západu.

„To smrdí prachy,“ tak to říkával, ne? Ten šmejd Göran, ke kterému se Jessičina máma nastěhovala. Potom říkávala: „Tady je pokoj pro hosty, klidně u nás někdy přespi. Můžeme si spolu něco vypěstovat, kdybys chtěla. Třeba jahody. Ty máš ráda, ne?“

Jessica jahody ráda nemá, a navíc je na ně alergická, takže když jich máma několik propašovala do narozeninového dortu, Jessica skončila na pohotovosti.

7a má původní tapety se zeleným, růžovým a zlatým vzorem a podlahu pokrytou hnědým kobercem. Realitní makléř by řekl, že dům je „v původním stavu a uchoval si dobového ducha“.

Jdou za hlasy, kličkují mezi hromadami oblečení a odpadkovými pytli, které tady cestou do popelnice někdo odložil.

Birna trhnutím otevře dveře do první ložnice. Potom otevře druhé a vzápětí je zase zabouchne.

„Proboha, to je smrad. Něco tam chcíplo. To zjistíme pak.“

Pach jako při prvním setkání s Göranem. „V tomhle baráku rozhoduju já, jen abys věděla.“

Nejdřív spatří rohovou pohovku, na které někdo leží. Potom si všimnou vstávajícího muže a nakonec ženy. Sedí opřená zády o zeď. Po tváři jí stéká krev. Oči má opuchlé, jsou jako úzké škvírky v potrhané kůži, ale ústa má žena v pořádku.

„Tak mě zabij, ty neschopnej dobytku! Nebo ani to nedokážeš?“ ječí.

Muž má něco v ruce. Nějaký nástroj. Jessica si nemůže vzpomenout, jak se jmenuje, ale to není důležité. V okamžiku, kdy se muž rozpřáhne, žena se po něm ze strany vrhne. Předmět se vychýlí ze své osy, už neleť na ženinu hlavu, nýbrž proletí oknem, a muž se doslova rozzuří. Odstrčí Jessiku, kopne ji částečně úspěšně do kolene a vyškrábe se na nohy.

Muž, ožralý jako doga, ale hbitý jako lasička, popadne popelník ve tvaru kovového košíku, který je plný dosud

žhavých nedopalků, a začne jím máchat před sebou. Smete všechno, co mu přijde do cesty, lampy, květináče i obrazy, a míří ke svému konečnému cíli. Žena už neječí. Směje se. Směje se jako blázen.

„Pusť to, nebo budu střílet!“ zařve Birna. Muž se zarazí, jako by ji uslyšel až teď.

„Pusť to!“ zopakuje Birna a popelník prudce dopadne na zem. Muž se otočí. Zvedne ruce, jako by se vzdával, ale v očích cosi má. Ten pohled. Usmívá se. Rozhlédne se, jako by si říkal o uznání za svůj výkon. Jeho oči říkají: *Mě nedostanete. V tomhle domě rozhoduju já*. Udělá krok vpřed, pak další.

„Stát!“ vzkřikne Birna, ale muž je najednou tak blízko, že je cítit pach z jeho úst.

„Za tebou!“ Jessica zakřičí příliš pozdě. Z pohovky se zvedlo tělo a teď chytilo Birnu za paži. Birna upustí zbraň, ale podaří se jí odkopnout ji pod pohovku.

Jessica se ve vteřině rozhodne. Rána prvního výstřelu jim všem téměř roztrhne ušní bubínky a projede tělem. Potom Jessica vystřelí znovu.

Tělo se zhroutí zpátky na pohovku a pozvrací se. Žena se schoulí do klubíčka. Policistky všem kolem zápěstí zavaknou pouta. Ve vysílače praskají hlasy. Sanitka už je na cestě, stejně jako jejich kolegové a brzo nejspíš i novináři.

Ty zvuky zaslechnou, teprve když ticho začnou přerušovat občasné vzlyky.

„Jsou tady v domě děti?“ zeptá se Birna. Navlékla si rukavice a nyní prohlíží zakrvácenou ženu, která se konečně přestala smát. Žena zavrtí hlavou.

Jessica zkusmo párkrát ohne koleno, aby zjistila, jestli může chodit. Z díry po střele ve stropě se sypou piliny.

Přeलेze přes mužské tělo na pohovce, které se už přestalo dávit a nejspíš usnulo.

Göran potom také vždýcky usnul. Nejčastěji s máminou krví na kloubech.

„Rozkopala bych ti žaludek, kdyby mě to tak příšerně nebolelo,“ sykne a odbelhá se ke kuchyni. Zvuky se ozývají jen občas. Za dveřmi výklenku na pračku jsou slyšet docela zřetelně.

„Myslím, že to je pes,“ pronese a pootevře. Uvnitř je úplná tma, až na proužek světla, který prosvítá mezi okenním rámem a dekou zakrývající sklo.

Do očí se jí nahnou slzy, to z puchu moči a výkalů.

Do očí se jí nahnou slzy z pohledu na zanedbané zvíře, které téměř nedokáže zvednout hlavu.

Neměla by, ale natáhne k němu ruku.

„Maličký,“ hlesne a pohladí ulepené štěněcí ucho. „Vezmeme tě s sebou.“

Ženu odveze sanitka. Ty dva potom policejní auto.

Jessica s Birnou při odjezdu minou novinářské auto *Gaskassenu*.

„Všichni novináři snad nejsou k zahození,“ prohodí Jessica, když vidí Birninu grimasu, a štípne ji do kolene. „Vidíš, ozval se ti ten... jak se jmenoval? Blomkvist. Mikael Blomkvist, že?“

„Nech toho, mezi námi nikdy nic nebylo.“

„To jsem ani netvrdila.“

„Tak se přestaň ptát,“ řekne Birna. Jeho jméno však dál visí ve vzduchu jako vždy, když na Mikaela přijde řeč. Přijel. Odjel. Nic víc z toho nebylo.

Se staženými okny dojedou k veterináři. Pach štěněte se skoro nedá vydržet. Jessica zvíře zabalila do deky. Štěně jí teď klidně leží na klíně. Snad spí. Možná umřelo.

„Hnusní lidi,“ sykne Jessica. „Ať se mezi sebou klidně pozabíjejí, ale štěně...“

Birna jí položí ruku na rameno. Její ruka se na okamžik stane bariérou před obrazy, zvuky, pachy, hlasy. Brzo budou muset dnešní zásah vysvětlovat každému druhému pepíkovi. A hlavně svému nadřízenému.

Hans Faste jim už volal. Birna ho odmítla s tím, že teď bohužel nemají čas, takže vzápětí zavolal znovu. A znovu. Taktak si stihnou smýt z těl krev a výkaly a obléct si čisté oblečení a Faste už stojí v jejich kanceláři a dožaduje se hlášení. A v přítomném čase, prosím!

„Přijíždíme na zavolání, probíhá hádka, dojde k nebezpečné situaci, muž vyhrožuje a ohání se předmětem, načež Birna vytáhne zbraň, chce ho varovat, ale překvapí ji osoba, která ji napadne zezadu a zbraň jí vyrazí z ruky,“ vysype ze sebe Jessica.

„Z ruky,“ zopakuje Faste a podívá se na Birnu. „Ty nedržíš zbraň oběma rukama?“

„É, jo, držím, ale ten člověk mě překvapí zezadu.“

„Kdo je to?“

„Někdo, kdo tam spí na gauči.“

„A tebe to tak překvapí, že upustíš služební zbraň?“ otáže se nadřízený.

„Ano, ale stihnu ji odkopnout pod pohovku.“

„Aha, to je teda důmyslné.“

Faste nasadil svůj obvyklý žertovný tón, jako by byl už předem přesvědčený o tom, že situaci špatně odhadly. Každé slo-

vo dvakrát obrací, snaží se najít nějakou skulinu. Kdyby se dopustily chyby, nikdo by z toho neměl větší radost než on.

„Birna se zachová zcela správně,“ ozve se Jessica a Faste do ní zabodne pohled. „V tomhle okamžiku vyhodnotím, že situace je velmi závažná, vytáhnu zbraň a dvakrát střelím do stropu.“

„Jednou by to nestačilo? A jak si můžeš být jistá, že v patře nad vámi nikdo není?“

„Je to jednopatrový dům,“ odvětí Jessica. Takhle to ještě chvíli pokračuje, přehazují si věty jako horký brambor, až Faste slovní výměnu utne slibem, že tenhle zásah ještě prošetří.

„Dobře,“ řekne Jessica. „Tak snad budeme moct popsat vývoj událostí někomu nestrannému.“

Faste pomalu obejde jejich psací stoly. Nadzvedne papíry, nakloní se k fotce Birnina kocoura Stureho a podrobně si ji prohlédne a svoji prohlídku zakončí u okna, odkud se zadívá na řeku.

„Věc se má tak,“ řekne, „že jsi údajně vyhrožovala jednomu z přítomných, když se nemohl bránit.“

„Cože?“ nechápe Jessica. „Jak jako?“

„Vyhrožovala jsi, že mu ‚rozkopeš žaludek‘,“ protáhne Faste a Jessica pochopí, že šéf si to vychutnává.

Podpírá si bedra, dívá se, jak u pobřežní promenády raší z hlíny narcisy, a užívá si, že má v rukou moc. Správně by je měl utěšit, politovat, minimálně projevit solidaritu, ale to on ne. A teď si navíc ještě brouká. Prozpěvuje si veselou melodii. Pak se Faste otočí zpátky k nim a řekne:

„Ale jak jsem říkal, vyšetřování ukáže, co se dnes ráno doopravdy stalo. A mám pro vás malý tip: neuvádějte žádné podrobnosti. Ono se nakonec vždycky všechno ukáže.“

Potom odejde. Birna otevře okno a vyvětrá pach toho ďábelského dědka.

„Broukají si jenom psychopati a ženy v domácnosti,“ prohlásí. „Do které kategorie podle tebe patří on?“

„Já to už nezvládám,“ povzdechne si Jessica. „Asi dám výpověď.“

„Pak ale Faste opravdu vyhraje.“

Jessica ví, že to je pravda, ale stejně. Dřív pro ni práce představovala vítaný únik. Místo, kde mohla volně dýchat. Od chvíle, kdy k nim nastoupil Faste, Jessica neví, co je horší. Jestli šílené esemesky od otce jejích dětí, nebo Fasteho rádoby velení.

Rozezvoní se telefon. Žádná z nich nevypadá, že by to chtěla vzít.

„Pojď,“ řekne Birna. „Ať si Faste blábolí, co chce. Zajdeme se do Měšťanu podívat, jestli už otevřeli zahrádku. Vezmu nožas, hlášení sepíšeme tam.“

„Jdi první, přijdu pak,“ řekne Jessica a tlačítkem přijme hovor.